

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravišтво „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXII.

V Celovcu, 26. februarja 1903.

Štev. 9.

Leonu XIII. — slava!

1878 — 1903.

V naši škofiji praznujemo petindvajsetletnico papeževanja Leona XIII. prihodnjo nedeljo. Primerno je zato, da se i v našem listu spominjamo častitljivega starčka na Petrovem stolu, ki so mu pri srcu posebno tudi slovanski rodovi.

Dné 20. februarja je preteklo 25 let, odkar naš slavno vladajoči papež Leon XIII. krmari čolnič sv. cerkve. Kakor družini sije zorno veselje z lic, ko zdrav in čil goduje hišni oče, veselijo se tudi národi katoliške cerkve, katere vez sv. vere veže v eno družino, te dni, ko obhaja petindvajsetletnico vladanja njihov oče, vrhovni poglavar, vidni namestnik Jezusa Kristusa, papež Leon XIII.

Kdor pogleda dela tega moža, majhnega po telesu, velikana po duhu, ga mora občudovati: kdor je imel srečo, da ga je videl, ga ljubi! In ravno te dni zre zopet ves svet v Rim, v sveto mesto, na starčka, ki obhaja petindvajsetletnico, odkar vlada kot namestnik Kristusov. Ves širni svet, verniki in neverniki, sinovi svete katoliške cerkve, kakor oni, ki stojé zunaj nje, zro z ljubeznijo in občudovanjem na jetnika vati-kanskega, — na najrevnejšega vseh vladarjev in vendar naj-mogočnejšega, — na moža najplemenitejšega, in vendar toliko-krat neumevanega in obrekovanega.

Leon XIII. se je rodil dné 2. marca l. 1810. v mestecu Carpineto iz grofvske rodovine Peccijev. V duhovnika je bil posvečen dné 31. decembra 1837, nadškof je postal 17. januarja 1843, kardinal 19. januarja 1853, in za papeža izvoljen 20. februarja 1878, slovesno kronan pa dné 3. marca 1878. Leon XIII. je 263. namestnik Kristusov na zemlji. Izmed teh 263 papežev je 89 svetnikov, 35 mučnikov in sicer vsi od sv. Petra do l. 311. Gledé trajanja vlade je naš Leon tretji.

Sv. Peter je vladal cerkev 33 let, in sicer od l. 34. p. Kr. do 67. (v Rimu nepretrgano od l. 42. do 67., torej 25 let, 2 meseca 7. dni), Pij IX. od l. 1846. do 1878. t. j. 31 let, 7 mesecev, 2 dni.

Izmed vseh papežev je vladalo nad 20 let le 12. — Tudi po starosti je Leon XIII. tretji. Nad 93 let sta dosegla sv. Agato (+ 682) in sv. Gresovino (+ 1241).

Za časa petindvajsetletnega vladanja Leona XIII. je bilo na novo ustanovljenih: 2 patrijarhata, 13 nadškofij, 140 škofij, 2 opata „nullius“ (samostalna opata s škofovskimi pravicami), 5 apostolskih delegacij, 50 apostolskih vikarijatov, 35 apostol-skih prefektur. Iz tega razvidimo, kako veliko je deloval ta veliki mož za razširjanje sv. vere.

Papežu Leonu XIII. so posebno pri srcu tudi slovan-ski rodovi. Leta 1880. je izdal prelepo okrožnico, v kateri navdušeno proslavlja velike zasluge svetih bratov Cirila in Metoda, ki sta iz Soluna prinesla Slovanom pravo vero ter v domačem jeziku učila rojake veličastnih resnic Božjih. In ko so l. 1881. Slovani romali v Rim, zahvalit se za krasno okrož-nico, dal je sv. Oče v spomin tega potovanja v cerkvi sv. Klementa, v kateri počivajo sveti ostanki sv. Cirila, postaviti na svoje stroške oltar na čast sv. Cirilu. Neprestano priza-devanje Leona XIII. je, da bi se razkolni Slovani zopet zje-dinili s katoliško cerkvijo. V svojem ogovoru slovanskih ro-marjev l. 1881. je rekel: „Po božjem sklepu se kaže, da je slovanski rod prihranjen za posebne na-mene.“ Naš slovanski národ je opetovano blagoslovil, z ve-seljem sprejemal poročila o verskem napredku med nami, in nam dal v osebi pokojnega knezoškofa dr. Jakoba Missia prvega

PODLISTEK.

Dve črtici iz Opave.

Naslednji dve črtici je prinesel češki tednik „Čas“. Mi jih prinašamo v prestavi iz dveh raz-logov; prvič, ker so razmere v Opavi, kjer se vrši národnostni boj med Čehi in Nemci, jako podobne našim razmeram, drugič pa, da postavimo pre-prosto češko ženico v izglede slovenskim materam.

I.

Za časa hudega protičeskega boja pri zadnjih občinskih volitvah v Katarinkah (okolica opavska) je imela mestna uprava opavska povsod svoje ogle-duhe, koji so poročali gospódi na opavskem ma-gistratu vestno vse, kar se je med češkim ljudstvom govorilo proti opavskim Nemcem, zlasti pa grajanje znanega ukaza prodajalkam na opavskem trgu, da ne smejo več prodajati na opavskem trgu svoje ze-lenjave, če nočejo voliti z Nemci.

Mnogo žená se je podvrglo temu ukazu. Neka uboga češka vdova pa se ni pokorila, temuč je vo-lila po svojem prepričanju s Čehi. Kljub temu je na svojem starem prostoru na opavskem trgu pro-dajala svoje stvari dalje po češko, čeprav je vedela, da češka govorica v Opavi nemškim mestnim go-spodom povzroča slabosti in živčne bolezni.

Nekega dné se je postavil pred njen koš eden znanih vohunov nemških ter jo vprašal: „Kako si upate tukaj prodajati?“

„Kako? Ker je danes tržni dan, ker vedno tukaj prodajam. Od svojega prostora plačujem ob-čini, — in se tako pošteno živim.“

„Ali pa ne veste, da je vsem češkim proda-jalkam iz Katerink prepovedano tukaj prodajati?“

„Slišala sem pač to, toda drugače ne morem, ako hočem svojim otročičem zaslužiti kos kruha. Sicer pa, kaj mi imate tu ukazovati? Kdo vas je semkaj poslal?“

„Vi vendar uvidite, da vas mestna občina ne bode tukaj trpela! Pri volitvah ste Nemce žalili, a sedaj se drznete proti njih prepovedi tukaj prodajati!“

„Nikogar nisem žalila; a da ne bi smela po-šteno se živiti, tega mi ne bo nihče prepovedoval. Le kar poberite se, odkoder ste prišli, in ne nadle-gujte mirnih ljudi!“ To je glasno vpila ženica na vohuna, tako da je vse nanj gledalo in se mu sme-jalo, ko je svoja kopita pobral in jo odkuril, od-koder je prišel.

Čez par dni je bila ženica klicana na mestni občinski urad. Brez strahu je vstopila.

„Poklicani ste“, ji reče neki gospod, „ker si upate ravnati proti občinski prepovedi ter pro-dajate še vedno, čeprav vam je to prepovedano, zato ker ste pri zadnjih volitvah zoper nas delali in rovali.“

„Prosim, gospodje, kdor je trdil, da sem zoper vas delala in rovala, naj bo tudi semkaj klican, da mi to v obraz pové, če more dokazati! Na trgu pa prodajam, ne da bi koga žalila ali zoper koga rovala, ampak da bi svojim otrokom kruh prislu-žila. Jaz sem revna vdova in se hočem pošteno preživiti. Na trgu pa menda nisem nikomur na poti! Ali naj grem s svojimi otroci prosjačit ali krast?“

Gospodje so se pogledovali drug drugega, nekaj po nemško zagodrnjali, nato pa je rekel eden

izmed njih: „Če že hočete torej na vsak način v Opavi prodajati, zakaj ne govorite vsaj na trgu nemški? Opava je nemško mesto!“

„Prosim, gospodje, tega ne morem, ker nemški ne znam! Moj pokojni mož je bil iz Kilešovca, moj oče je bil Čeh, a mati moja Moravanka. Kje naj bi se bila naučila nemški? Sicer bi se pa bila tudi nemščine naučila, če bi jo bila rabila. Ali doslej sem vedno dobro brez nemščine živela. Na trgu prodam vedno dosti brez nemške besede. Gospe in gospodičine gledajo le na dobro in lepo zelenjavo. — A zadnjič pride k meni, — opro-stite, da se tako izrazim, neko človeče, in mi prepove dalje prodajati ter mi grozi. Kdo je že kaj takega slišal? To je pač grdo! Vsaj to ni nič prijetnega, če se mora po zimi in v najhujšem mrazu tam zunaj presedati. Človek se trese mraza in strahu, kaj otroci doma delajo. — To ni lahek kruh. Ko bi gospodje to poskusili!“

„No le ne govorite toliko“, je rekel neki go-spod in je odšel v sosednjo sobo, potem ko se je z drugimi nekaj pogovoril. Čez nekaj časa je pri-šel nazaj ter rekel: „No, že se smete dalje pro-dajati.“ — Na to je vrta ženica odšla.

II.

Znano je, kako neradi vidijo Nemci češke šole v Opavi, a ravno tako neradi vidijo tudi češke učence. Po opavskih ulicah vedno napadajo nemški učenci, ki so po navadi v večini, češke učence in celo češke deklice. To se godi dan na dan; zato si nihče glave ne beli, saj se povsod paglavci radi pretepajo. A vendar je to važna ob enem pa žalostna prikazen, katera ne more biti Čehom, zlasti

slovenskega kardinala. Vzroka dovolj, da tudi kot Slovenci in Slovani ljubimo Leona XIII.

Čuditi se moramo, da v tem majhnem, slabotnem možu biva tak duh, ki obsega ves svet in vlada vsemu svetu. Ko ne bi imeli že enega Leva Velikega, bi zgodovina brezdvomno imenovala Leva XIII. „Velikega“. A gotovo je, da ga bodo stavili vsi zgodovinarji na stran največjim papežem: Gregorju VII., Hadrijanu IV., Inocencu III., Bonifaciu VIII., torej možem, pod katerih koraki se je tresel svet.

Dal Bog, da „luč iz neba“ razsvetljuje z žarki svojega plamtečega, vedno mladega duha, še dolgo svet, mu kaže pravo pot in ga vnema za vse lepo in dobro! Iz stotisočerihih vernih src kipé te dni molitve v višave za Leva — luč iz neba. Tem molitvam se pridružujemo i mi verni Slovenci!

O Bog! Ohrani sv. očeta Leona XIII., oživi In osreči jih na zemlji In ne Daj jih v roke njimih sovražnikov.

Trinajsti občni zbor

katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem.

V četrtek dné 19. svečana je imelo naše katoliško-politično in gospodarsko društvo po daljšem času zopet svoj občni zbor. Vsled raznih zaprek in zavoljo žalostnih naših razmer družvo v zadnjem času ni delovalo tako, kot bi bili mnogi pričakovali; upajmo, da nasveti in sklepi tega zbora vzbude nove moči h prav vstrajnemu in vspešnemu delovanju.

Občni zbor je bil prav dobro obiskan. Predsedoval mu je g. župnik Gregor Einspieler, ki je zbrane srčno pozdravil in jim predstavil vladnega zastopnika, g. tajnika c. kr. deželne vlade, viteza Rainer-Harbach.

Tajnik Rozman je na kratko poročal o stanju društva in o raznih političnih dogodkih zadnjega leta. Za g. blagajnika je poročal tudi o denarnem stanju, ki je sledeče: Dohodki, preostanek prejšnjega leta 875.49 K, udnino 163.60 K, darovi 105 K, obresti 29.92 K, vkup 1174.01 K. Stroški: sodnjski stroški 210.19 K, volilno gibanje 165 K, pisma, brzojavi itd. 160.68 K, tiskovine 164.10 K, razno 40 K, vkup 739.97 K. Ako se primerjajo dohodki s stroški, se kaže, da iznaša društveno premoženje 434.04 K. Račune sta pregledala ter potrdila gg. računski pregledovalca št. Bayer in M. Ražun. — Občni zbor je vzel poročilo na znanje.

Po daljšem razgovoru se na predlog g. župnika D. Hüttner-ja izvolijo v odbor gg. deželni poslanec Fr. Grafenauer, župnik Gr. Einspieler, župan Jan. Ure, tajnik Jos. Rozman, posestnik M. Prosekar, župnik Štef. Bayer, župan Fr. Kogelnik, prefekt Iv. Hornböck, posestnik Iv. Vospernik. — Kot namestniki gg.: župan Fr. Kobentar, župan Fr. Kordaž, posestnik Jan. Šumah. — Kot pregledovalca računov gg. komendator Val. Šumah in župnik Mat. Ražun.

Pri raznih nasvetih se je vnel jako živahen, a popolnoma stvaren razgovor, kako naj deluje društvo za naprej. Stavilo se je mnogo

če se opazuje nemško posurovelost, s kojo si upajo nemški fantiči slabotnega hromega češkega dečka napasti — s psovskami, „du böhmischer Krüppel“ (češka krevlja) in ga tako preteptati, da ves višnjevi komaj domu prileže. Drugič zopet priteče domov ves zasopel in pové, da ga je nemški učenec, imenom Gebauer, z nekim drugim učencem vred preganjal od šole do Katarink ter ga vso pot od zadej v hrbet butal.

„Dobro, tedaj ga bomo enkrat počakali na ulici, in ti mi poveš, kateri je. Potem se bom že jaz z njim pomenila“, tako je tolažila mati ubogega otroka. Priložnost se je kmalu našla, in sinek je pokazal materi: „Mamica, glejte, to je Gebauer!“

Mati je videla dva fantiča sicer snažne zunanosti ali podivjanih obrazov.

Tresla sem se od razburjenosti in srce mi je začelo močneje bít, — tako je pripovedovala pozneje sama. Ni mi dalo mirno govoriti, a vendar sem se premagala in vprašala: „Ti, Gebauer, zakaj ne pustiš našega fanta na ulici pri miru, kedar gre iz šole, zakaj ga biješ? Ali ti je storil kaj hudega?“

Fantič me je pogledal in predrzno odgovoril: „Zakaj pa pošiljate svoje otroke v češko šolo?“ „Ti, fante, o tem presneto malo razumeš: zapomni si: nemške šole so za Nemce, za Čehe so pa češke, in v te pošiljamo Čehi svoje otroke, ker bi v nemških ničesar ne razumeli.“

Nemško fante na to: „Ni res, v nemških šolah se uče mnogo več.“

„Kdor je priden, se nauči povsod dobro, češki otroci se pa v češki šoli največ naučé. Jaz bi se pač bala, svoje otroke pošiljati v nemško šolo, ker

dobrih in primernih nasvetov in naloga na novo izvoljenega odbora bode, da jih tudi izvede.

G. župnik M. Ražun spregovori o národnostnem vprašanju ter kaže, da ne smemo zavreči tega, kar so za dobro spoznali in izkušali odlični prednamci. Ostati moramo pri celi trobojnici, potegovati se odločno za svoja verska in národna načela. Nasprotniki nam hočejo vzeti vse, zato je naša dolžnost, da povsod odločno poudarjamo svoje národno stališče.

G. župnik Treiber odobrava odločne besede predgovornika ter opozarja na važnost skupnega, odločnega delovanja.

G. Vošpernik opozarja na občevarje z uradi, češ, da se v tem oziru stori mnogo národnih grehov, ker se ne zahtevajo slovenske, oziroma dvojezične tiskovine itd. Tudi duhovniki so gledé uradovanja veliko preveč popustljivi.

G. posl. Grafenauer kaže na potrebo in način političnega delovanja in kako z národno zavestjo peša tudi versko prepričanje. Nemčurji so nam živ dokaz zato in povsem neopravičena, obsodbe vredna je beseda, ki se je nekoč izustila: Nič ne stori, da Slovenci propadejo kot národ, če ostanejo le katoličani. Pri borbi za národne pravice nam je treba več odločnosti in skupnega, složnega delovanja.

G. Ogriz želi več zborovanj in pové slučaj, kako politične oblasti nočejo pripoznati slovenščine. — O isti stvari govori še več drugih gospodov.

(Konec prihodnjič.)

Dopisi.

Beljak. Beljaški Slovenci naznanjajo, da se zbirajo vsaki torek ob 1/2 8. uri zvečer v gostilni „Hôtel Meran“ (na trgu mestne cerkve), kjer imajo odmenjeno svojo klubovo sobo, prva vrata pri vходу na levo. Vabimo ob enem rodoljube iz dežele in sosednih slovenskih pokrajin, ki se nahajajo slučajno ta večer v Beljaku, na prijazen poset slovenskega omizja. Ob enem pa priporočamo ta hôteľ sploh tistim, kateri pridejo v Beljak po opravkih. Toči se dobro plzensko in črno bavorsko pivo, kakor tudi izborna vina. Kuhinja je izvrstna in sobe za dobro prenočevanje lepe in ne drage.

Brdo v Zilski dolini. (Ustanovni zbor katoliškega slovenskega izobraževalnega društva.) Ker je č. g. Ražun pred kratkem izrazil v „Miru“ svojo radovednost, kdo bode kot prvi pri ustanovitvi katoliškega slovenskega izobraževalnega društva prikorakal za njegovimi Rožani, hočem sporočiti tudi o našem občenem zboru, akoravno vsled nekaterih ovir morebiti nismo več prvi. In prvi hoteli smo biti, in sicer prvi celo še pred št. Jakobčani! Vendar ta zamuda ne škoduje in boljše bi še gotovo bilo, ko bi jih zdaj pred nami bilo že kakih 20 drugih! Bilo je tedaj, da glavne reči ne izpustim, v nedeljo dné 15. svečana t. l., ko smo imeli v farovžu na Brdi ustanovni občni zbor katoliškega slovenskega izobraževalnega društva. Kot govornik prišel je iz Ljubljane čast. gospod vikarij Janez Kalan, ki je imel predpoldnem božjo službo in jako lepo pridigo, tako da je prišlo precej ljudij tudi zavoljo tega k ustanovnemu shodu, da bi slišali izvrstnega govornika. Nad 100 moških se je zbralo v farovžu, ki so pa-

bi se od vas naučili le psovati in pretepati se. Tega nočem pri svojih otrocih dočakati. Doslej so se vedno dostojno vedli in se niso z nikomur pretepavali.“

Nemški Gebauer se je odrezal: „Ker so neumni!“ „Se pač motiš, fantič, kdor je pameten, se ne ruje in ne pretepa.“

„O ne, če je pameten, naj vrne, če ga kdo udari!“

„Stori, kar hočeš, če te drugi tepó, samo to si zapomni, da nimaš pretepati mojega otroka, sicer pojdem drugič k tvojemu učitelju in mu vse povem.“

„No, le pojdite! Greste precej lahko. Če me zatožite, — mislite-li, da mi bo učitelj kaj storil? Vrata bo odprl in vas ven pognal.“

Ostrmela sem in obmolnila. Konec pogovora. Fanta sta si začela nekaj šepetati. Na to mi reče drugi: „Čujte, Gebauer je rekel, da ga pišite v . . .“ Tako govoré učenci nemških šol. S tem je mati končala svojo povest.

Smešničar.

* **Napačno razumel.** Bolnik: „Kaj, štiri krone zahtevate?! Jaz sem ravno zato k vam prišel, ker sem slišal, da vi zastojte zdravit.“ — Zdravnik: „Kaj vam v glavo pade!“ — Bolnik: „Slišal sem, da ste kmata Boštjana iz sosednje vasi tri leta zdravili, pa je bilo vse zastoj.“

* **Vzrok bolezní.** Zdravnik: „Vi imate popolnoma izprijeni želodec; ali ste tako nezmerno živeli?“ — Bolnik: „To ne, a moja žena se je v mestu kuhati učila.“

zljivo poslušali krasne besede govornikov o namenu in pomenu tega društva, posebno o njegovi važnosti za mladino. V jasnih in ob enem vzvišenih besedah in primernih izgleh kazal je gospod govornik posebno, kaj pomeni beseda liberalac, oziroma po našem beseda nemškutar, potem kaj pomenijo v pravilih tega društva besede „izobraževati“ in potem „verska in národna zavest“. Gospod dež. poslanec Grafenauer, ki je občenemu zboru predsedoval, zahvalil se je č. g. govorniku Kalanu za njegov lepi govor in za njegov veliki trud, ki ga je imel, ko je na naše povabilo radovoljno tako daleč sem iz bele Ljubljane prišel. Na to se je vpisalo še precej novih udov na novo ustanovljenega društva, tako da je do tega dné pristopilo 47 udov, vendar gotovo pričakujemo, da jih v kratkem, ko bode cela reč uravnana, pristopi še veliko več. Izmed odbornikov izvolil se je gospod deželni poslanec Franjo Grafenauer za predsednika, za podpredsednika volil se je Ant. Warmuth p. d. Miklavčič v Limerčah, za tajnika pa domači župnik g. Anton Sturm. Dandanes, ko skušajo liberalci in vse vrste brezbožnežev vedno bolj širiti med priprostim ljudstvom neverske svoje časopise in knjige, postaja tako društvo tudi med Slovenci vedno bolj potrebno, da ljudstvo zbira, poučuje in navdušuje za dobro stvar. Ker so bili tukaj dani pogoji za ustanovitev takega društva, obrnili smo se meseca novembra v Ljubljano, in res, dobili smo od tod pravila, kakoršna smo ravno želeli. Gospod Franjo Grafenauer poslal je 12. grudna na deželno vlado prošnjo za ustanovitev tega namernega društva, in zdaj 15. svečana smo imeli občni ustanovni zbor. Za zdaj enkrat bode imelo društvo svoje prostore v farovžu, kjer se je vršil tudi ustanovni zbor. Iz zapaščine rajnega gospoda župnika Lakonika imamo precej knjig, ki bodejo vsaj v začetku dobro služile našemu društvu. Ob enem pa tudi prosimo, ako morebiti kdo kake primerne knjige lahko odda, da bi jih daroval našemu društvu, oziroma da bi ga počastil s tem, da blagovoljno pristopi kot ustanovni ali podporni ud tega društva.

Od nekod. (Šolski svet v zadregi.) Vodja večrazredne šole na Slovenskem prosi krajni šolski svet, da bi naročil novih knjig za šolsko knjižnico, seveda nemških, ker je bila šola „nemška“. Šolski svet se zbere k posvetovanju. Oglasi se kmet — odbornik, ter pravi: „Kaj pa bodo našim otrokom nemške knjige, ko jih ne razumejo.“ Drugi mu prikimajo: „Dà, res je tako.“ Nato svetuje drug odbornik: „Pa naročimo slovenskih.“ A takoj se oglasi tretji: „Kako jih pa bodo otroci brali, ko slovenski brati ne znajo?“ Vsi so potihnili. Kaj storiti? Nemških knjig otroci ne razumejo, slovenskih pa brati ne morejo. Po daljšem molku se vendar oglasi načelnik in spregovori: „Pa ne naročimo nobenih.“ In pritrdili so mu! Ko pa so se po seji vračali domu, pravi eden svojemu tovarišu: „Danes sem že mislil reči: naša šola je za nič, pa se nisem upal.“ — „Imaš prav,“ in šla sta dalje.

Ličjavas. (Žrtev žganja.) Dnó 14. svečana ob 10. uri po noči so našli na potu sredi vasi mrtvega človeka. Bil je France Frankl, hlapec pri Hartvigu v Goričah. Rojen je bil v Ljubljani, pristojen v Hrušovico pri Kamniku na Kranjskem. Bil je drugače priden hlapec, pa ta dan ga je spravil njegov sohlavec v Pokrče, kjer sta hodila od gostilne do gostilne in srkala povsod žganje. Posledica je bila, da noge niso jih več nosile, in ko ga je njegov žganjski brat zapustil, se je gotovo opotekal, je padel na led in si prebil črepinjo. Tako ga je prežgodaj smrt zalezla. Nesrečna žrtev prekletega žganja!

Grabštanj. Pred kratkim časom bil je tu nek baron pri sv. maši. Pred povzdigovanjem pelo se je latinsko, po povzdigovanju slovensko. Pa o jej! Slovenska pesem je menda „elektrizirala“ gospoda barona in komaj se je premagoval. Navzoči verniki so opazovali na njem čudno nevoljo. In da se res niso motili, je to potrdil baron sam, ko je po maši v največji razburjenosti duhovnu v žagradu naročil, da se, kedar bode on pri maši, ne sme nikdar slovensko peti, ker si on to za vselej prepové! Občina, je rekel baron, je nemška (br! — sami pristni Germani!), zato se mora tudi v cerkvi nemški peti! To jo je pa pogruntal, gospod baron! To je res prav baronovski-smešno-neumno. Da se pa revežu kri pomiri, mu povemo samo toliko, da se je v Grabštanski cerkvi pelo od nekaj slovensko — in se bode pelo še dalje, dà, dalje kakor bo segal rod tistega barona!

Apáče. (Odgovor gališkemu poročevalcu lista „Freie Stimmen“.) Že enkrat sem odgovoril dopisniku Dobernikovega lista ter poudarjal, da sem ponosen na napade od takega lista. Bog me obvari hvale od te strani! Veseli me, da ste mi za pust zopet priskrbeli takega užitka s tem, da ste se me spominjali v svojem dopisu iz Galicije z dné 13. t. m. „Gospod odpusti jim, saj ne vedó kaj delajo“, pravim tudi jaz; saj tudi Vi ne veste kaj delate, sicer bi me gotovo ne mogli imenovati „svojega“, t. j. gališkega pro-

vizorja. Vprašam Vas, ali je bila Vaša kri tako vroča, da je bil že začetek proizvoda Vaše velike modrosti takšen, da niste vedeli kaj pišete; po tem takem je pač umevno, da so tudi sledeče vrstice, polne neumnosti in neslanosti. Je pač bil 13., — dan nesreče. No, torej g. šušmar, vzemite v roke list „Freie Stimmen“ z dné 14. februarja in mi sledite, da bodeva skupno premišljevala podlosti, katere ste pisali. Odkar sem v Apačah, opazujete, da sta dobila lista „Mir“ in „Kärntner Zeitung“ v moji osebi prav marljivega sodelovalca. Hvala lepa za to priznanje! Obžalujem, da te pohvale še nisem sprejel od imenovanih listov; kajti človek mora navadno le to za res imeti, kar je v takih listih, kakoršne so „Freie Stimmen“, nakopičenega. Za naprej pa bodem se trudil, da si zaslužim tudi pohvalo od „Mira“ in še drugih listov s tem, da bodem v pouk in korist slovenskega ljudstva njim prav pridno dopisoval; tudi drugim, posebno pa posvetnim, bodem prav pridno priporočal, da z dopisi podpirajo liste, kateri res ljudstvo poučujejo, ne pa zapeljujejo. Vi pišete, da so moji članki pisani, v znanem „Hetzkaplanstil“; veste, gospod, iz Vašega članka je razvidno, da ste jako učeni in da ste gotovo tudi nekoliko (?) študirani. Mi vsi „Hetzkaplani“ bi Vam bili jako hvaležni, če bi nam označili ta „slog“. Kolikor ga jaz poznam, je prav dober, posebno radi tega, ker s tem „štilom“ zadenemo prav v dno sršenovega (nemškutarskega) gnjezda. Vaš „štil“, kolikor ga jaz poznam, je prav slab, ker se je moral že parkrat na moji majhni osebi zlomiti. G. dopisnik, greva vrstico dalje: „g. provizor je napadel tukajšnje neklerikalce po vrsti brez vzroka na nesramen način“. Povejte mi, kje se začne vrsta napadenih in kje se neha; povejte mi dalje vzroke, kateri dajo povod, da sme človek kaj pisati? Ali ni dalo dosti vzroka nesramno ravnanje Vaše stranke za časa volitev? Dajte odgovor na dostavek uredništva k popravku, katerega je priobčil „Kariol“? Kaj pa je bilo treba napasti našo posojilnico, ki je ustanovljena v korist ljudstva? Če ste že tak „fortšritlar“, kako ste pa mogli prezreti to, da se ljudstvu tako slabo godi? Veste, s samim „hajlanjem“ pač ljudstvu še ni pomagano. Če je „Mir“ že kaj neresničnega pisal, popravite ali pa tožite; seveda resnica v očesa bife! Kar pišete dalje o pošti, vprašam Vas, od kod veste, da je bila dopisnica, katera je ležala nekje (!) cele tri dni, bila ravno meni namenjena? Povem Vam, da imam v rokah še drugo dopisnico z istim pečatom in iste vsebine, katera je tudi tri dni potrebovala, predno se je dostavila. Ali to ni čudno?! — Kako se še osmešite s tem, da mi predbacivate izlete ter hočete s tem napraviti med menoj in farani jezo, bode učila še-le bodočnost; povem pa že danes, da bodem tudi zanaprej šel semtertja, ne da bi šel poprej prosit dovoljenja tja h gališki gospódi. Svojim faranom pa rečem, da pridejo s pritožbami k meni, kjer se jim bode gotovo ugodilo, če so njihove pritožbe utemeljene. Vi pravite, da porabim svoja potovanja za agitacijo in druge nepolitične cilje; imate prav, kajti človek mora vedno združiti koristno s prijetnim. Vem da hočete z zadnjim stavkom nekaj posebnega reči; Vaš „amtskolega“ se je pogovarjal z Vami 29. decembra m. l. Da boste pa ohladili svojo kri in se prav pošteno maščevali, pišite na višjo oblast pisma pa — brez imena; mislim da me zastopite! Zdaj pa postavite tudi Vi svoje drago ime pod odgovor na moja stavljenja vprašanja, da bodem vedel, s kom imam opraviti!

Dragasnik, provizor.

Galicija. (Žalosten dogodek) moramo vam danes sporočiti, kateri je posledek tega, da manjka ljudstvu vere in na njeni podlagi sloneče prave omike. Zadnje dni so se namreč stopli vozniki iz Galicije in Št. Peterske okolice in pri tej priložnosti prvi imenovani zelo hudo ranili p. d. Mežnarka od Št. Petra. Čuje se, da je g. Žmavcar radi takega surovega ravnanja po vsej pravici odslovil te suroveže iz službe; ne vemo, bode-li to četovodjem naše „omikane“ stranke po volji ali ne. Ti namreč mislijo, da bi moral g. Žmavcar iti vedno njih vprašat za nasvet, predno kaj ukrene. Tako so na pr. jako nevoljni nanj, ker ni zabranil, da si je naša posojilnica pridobila prostor pri Vogrinu.

Vogrcé pri Pliberku. (Naše šolske razmere.) Pravi reveži smo. Kdor nas pozna, vé, da imamo vedno kaj tožiti. Celo vrsto let nismo imeli svojega dušnega pastirja. Hudo je bilo za pliberske gospode, ki so morali zraven obilnega dela v svoji fari skrbeti tudi za nas; težko se je godilo pa tudi nam, ko nismo imeli redne božje službe in smo morali šestokrat daleč v Pliberk hoditi, med tem ko je naša prijazna farna cerkva ostala tiha in zapuščena. Hvala Bogu, na bolje se nam je obrnilo. Jeseni je prišel k nam čast. g. Anton Slatinšek, vpokojeni župnik iz mariborske škofije. Zapustil je svojo lepo domovino, kjer je nad 40 let deloval v dušni blagor izročeni mu ovčicam, ter se preselil k nam. Prijazen gospod je; opravlja ne samo božjo službo, ampak nam tudi v družih rečéh pomaga z dejanjem in nasvetom. Tako smo na eni

strani dobro poskrbljeni, na drugi pa se moramo zopet pritoževati. In to zavoljo naših šolskih razmer. Nad 100 otrok bi imelo obiskavati našo šolo, a čuj in strmi, — vzlic temu velikemu številu ukaželjne mladine nimamo nobenega učitelja. Po znamenem dogodku zavoljo Št. Jakobskega učitelja, gospoda Čebula, je bilo mesto učitelja na naši šoli sicer razpisano, a oglasil se ni nobeden, in tako smo ostali brez učne moči. Dvakrat na teden prihaja g. učitelj iz Št. Miklavža, če si pa predstavljate, da ima ta gospod skoraj 2 uri hodá, in drugič da je slovenskega jezika popolnoma nezmožen (vsaj v šoli še ni izgubil 10 slovenskih besed), si morete misliti, koliko se naša mladež nauči! Zavoljo tega daje marsikateri svoje otroke raje v oddaljeno plibersko šolo, kar pa zlasti za naše fante ni posebne koristi, kakor nas uči vsakdanja skušnja. Vse to so preudarjali možje našega krajnega šolskega sveta in so sklenili sledeče: Na šolsko poslopje se zida I. nadstropje, da nam bo dal deželni šolski svet ne samo enega, ampak dva učitelja. Zidanje se takoj prične, in se bodo v bližnji prihodnosti oddala vsa potrebna dela dražbenim potem. Dal Bog, da bi se načrt srečno izpeljal, in bi se nam želje, katere gojimo, uresničile!

Rinkole pri Vogrcéh. (Ogenj.) Dné 19. svečana ob 10. uri dopoldne se je naenkrat razlegel po naši mirni vasi glasen krik: Ogenj! pri Lesjaku gori! Vse leti proti označeni hiši, ki pa je bila že vsa v plamenu. Pomagati nismo mogli veliko; gledati smo morali, kakor je lepa Lesjakova kmetija do tal pogorela. Domačini so rešili samo nago življenje, in kar so imeli na sebi, vse drugo je bilo v kratkem času popolnoma uničeno. K sreči so mogli še vsaj živino spraviti pravočasno iz hleva. Škoda je velika, beda nepopisna. Posestnica, vdova s precejšnjim številom otrok, je zavarovana samo za 1700 gld.: škoda je veliko večja, posebno, ker je bilo posestvo itak že precej zadolženo. Bog pomagaj in dobri ljudje! — Pri tej priliki si ne moremo kaj, da bi ne opozorili hišne posestnike na sledeče točke: 1.) Pazite na dimnike! Celo zimo, posebno letos, ko jo mraz tako silovito pritiskal, se neti v pečéh, dimniki pa se ne snažijo! Skrbite, da boste vsak mesec vsaj enkrat svoje dimnike izdatno osnažili! 2.) Pazite tudi, da se boste pravočasno, in kar je tudi posebno važno, z adosti zavarovali! Nihče ne vé, kdaj ga nesreča zadene; kako dobro, če se v srečnih dneh prekrbi za vsak slučaj! Posebno vam priporočam, da zavarujete tudi svojo hišno oprava, živino, krmo, gozde in sploh vse svoje imetje. Malo treba žrtvovati, pa si človek vendar lahko veliko koristi.

Prevalje. (Nesreča.) Žalostno smrt je storil dné 19. februarja pri spravljaju lesa delavec Lorenc Šunka. Ko je peljal na saneh nekaj lesa proti domu, vrgle so ga sani na strmi, gladki poti ob stran; in priletel je ravno na neko vejo, ki mu je predrla prsi. Bil je takoj mrtev. Zopet pretresljiv opomin, da naj smo vedno pripravljeni, ker ne vemo ne ure ne dneva.

Prevalje. (Izgubila) se je 12-letna šolarica Marija Kučej. V soboto zvečer (dné 14. februarja) je bila doma kaznovana in zato je zapustila dom in se ni več vrnila. Domači so začeli kmalu slutiti nesrečo. Popraševali so po njej in jo iskali povsod okoli, a zastonj. Nikdo je ni videl, nikdo ni ničesar o njej slišal. Ali je ponesrečila, ali pa si je sama poiskala v valovih smrt, se ne ve.

„Telefonska poročila.“

Geslo: „Udri, udri, mah na mah!“

Velikovec. Govorijo, da se dela za Gratzhoferja, Pintariča in Graslna, ki so tako pridno agitirali v Globasnici, avtomobil, da se popeljejo na agitacijo na Kitajsko, kjer bodo kmalu volitve. Naša dva gospoda sta sicer že dosegla svoj namen, ker sta poslanca. Graslna pa hočeta na Kitajskem kot poslanca „skoz spraviti“.

Št. Jakob v Rožu. Ker nikdo noče povedati, kdo je dobil judeževih 67 kron od nemškega šulferajna, povemo danes, da bo dotičnemu v večno slavo zaživžgal nekdo novo pesem.

Št. Jurij na Strmcu. Dolgo časa nismo vedeli, zakaj hodi naš Fortunat Marschnigg tako zamišljen in pobit okoli. Ugibali smo, ali ima kako srčno napako ali pa kako drugo bolezen. Od 5. svečana naprej je pa mož zopet zdrav. V njegovih možganih nabralo se je bilo mnogo rečej, katerih se je moral pri učiteljski konferenci na Vrbi znebiti. To se je tudi zgodilo in Fortunat Marschnigg zopet „marsira“ po stari navadi.

Podpirajte družbo sv. Cirila in Metoda!

Novičar.

Na Koroškem.

Nov zdravnik. Vse čč. čitatelje „Mira“ opozarjamo na inserat v današnjem listu, s katerim naznanja g. med. dr. Vinko Hudelist, da prične izvrševati svojo zdravniško prakso v Velikovecu dné 1. marca t. l. Z njegovim prihodom se izpolni stara želja podjunske Slovencev, posebno naših rojakov iz velikovške okolice, ki so dosedaj bridko pogrešali zdravnika, ki bi umel popolnoma naš jezik in imel srce za naše trpeče ljudstvo. Kot našinca in sina slovenske kmetijske hiše koroške ga vsem svojim rojakom najtopleje priporočamo. Ob enem pozdravljamo z veseljem njegov prihod ter mu želimo najlepših uspehov v njegovem odgovornem poklicu. Slovenci, obračajte se z zaupanjem do njega, držč se našega starega gesla: Svoji k svojim!

Drobiž. V Celovcu je umrl pekovski mojster M. Mayer. V kavarni ga je zadela kap. — V Beljaku je umrl trgovec F. Tomz. — V Kotmarivasi je dné 20. t. m. zjutraj pogorela Koleriševa kmetija. Dve ženski sta se le težko rešile iz goreče hiše. — Smolo imajo Velikovčani s svojo električno lučjo. Vsak čas jim ugasne.

Gospodarske stvari.

Konjereja na Koroškem.

L. 1902. so se na Koroškem v devetih krajih delile premije za konjerejo: za lahke konje (Gestütschlag) v Celovcu in Sinčivasi, za težke konje v Št. Andražu, Weitensfeldu, Trgu, Beljaku, Spitalu, Šmohoru in Greifenburgu.

Na prvih dveh krajih so posestniki dovedli 85 konj, 18 manj kot leto poprej; v sedmih drugih krajih 392 konj, 8 manj, kakor prejšnje leto. Premije je dobilo 219 konj, katerim se je dalo 5180 kron v denarju in 55 srebrnih medalij za konjerejo.

V Celovcu je prišlo 57 konj in žrebet. Razmere za konjerejo so tu manj ugodne, a konji so bili dobro oskrbljeni. Videlo se je napredka vzlasti pri mlajših živalih.

V Sinčivasi je prišlo 28 konj; udeležba bila je le slaba, na konje se precej gleda, razmere za konjerejo pa tukaj niso ugodne in zato tudi ni bilo videti bistvenega napredka. Lepše živali se takoj prodajo in le slabši del se doma hrani za plemo.

V Št. Andražu bila je udeležba slaba, konji so dobro oskrbljeni; razmere so ugodne, a napredka ni bilo spoznati, ker primanjkuje lepih kobil; laubske kobile so preslabe v nogah in pretanke v truplu. Vzlasti se pri kovanju ne pazi dosti na kopita.

V Weitensfeldu bila je udeležba zadostna, konji dobro zgledajo, razmere so konjereji ugodne in videti je, da napreduje. Kovanje se je proti prejšnjim letom zboljšalo, a še treba v marsičem popravka.

V Trgu je bila udeležba dobra; konjereja ima tam pripravna tla in videti je bilo napredka. Konjereji se za stvar zanimajo in delajo za napredek, kar je mogoče.

V Beljaku bila je udeležba zelo slaba; konji tukaj slabo zgledajo. Konjereja nima ugodnih tal in tako ni bilo napredka.

V Spitalu je bila udeležba tudi le slaba; menda konjereji najboljših konj še privedli niso. Vrh tega je lani v vzgornji dravski dolini mnogo kobil zavrglo. Vsekako je bilo videti, da stvar napreduje. Konjereji se zanimajo in razmere so ugodne. Na kovanje in na kopita se pa tudi tu ne gleda dosti.

V Šmohoru je bila udeležba dobra; a konji niso dosti dobro zgledali; ne streže se jim dosti in na kovanje se vse premalo pazi. Sploh v konjereji ni bilo zapaziti napredka, da pa so se začeli posestniki za stvar bolj zanimati, in je upanje da se polagoma napreduje.

V Greifenburgu bila je udeležba dobra; a konji so bili medli, ker niso imeli lani dosti krme. Razmere so za konjerejo ugodne. Na kovanje in kopita se tu ne gleda dosti.

Kar naš slovenski del dežele zadene, se mora obžalovati, da v ti važni stroki narodnega gospodarstva ne napredujemo dosti. Konjereja je brez dvojbe velevažna za kmetijstvo in kmalu se dá tukaj pridelati svôta, ki je drugod ni tako hitro najti.

Konjereja na Zili, kakor se nam pravi, pojema, odkar se je tam zgradila železnica. Kmetje za svoje živali nimajo več dosti dela, kakor popred, in samo za plemo ne moreš v hlevu imeti konje, kakor govejo živino. Drugod konjereja hira ob pomankanju primernih pašnikov. Kako pa hočeš kobile imeti, kjer pašnikov ni. Nalašč zagrajati polje? Kdor hoče kaj rediti, mora tako postopati; a prej, ko je bilo povsod še dosti „gmajn“ se je lažje imelo več živine. Kdor pride n. pr. v Gosposveto, vidi

tam velike trume konj pasti se po občinskem pašniku, in kmetje so bili doslej toliko pametni, da tega zemljišča še niso razdelili. Velikovaška okolica nima prav nobenih pašnikov, a dobili bi jih lahko, ko bi bili kmetje dosti urejeni. Po Krčanjah in Djekšah se prodaja marsikatero posestvo, ki jo kupujejo Nemci iz Labudske doline ali Krapffelda, a nato menda nikdo ne misli. Za drage razne železnice imajo denarja, za najnujnejše gospodarske potrebe pa ne — tega liberalci ne umejo in umeti nečejo, in če oni kje kaj naredó, hočejo tudi kaj zaslužiti.

Žitne cene.

Zadnji četrtek doživela so žitne cene v Celovcu celo katastrofo! V takih slučajih se še le kaže, kaj je združništvo, ki zamore ob času prevelikih ponudb nastopiti in ceno vzdržavati. Prišlo je toliko žita na trg, da se je konečno rž kupovala po 6.5 in pšenica po 7! Kaj bi potem pa v Velikovu imeli, ko bi ne bilo zadržug: skladišče v Sinčevsi in tudi nemški „Lagerhaus“ v Velikovu? Odkod pa pride, da se naše domače žito tako težko prodaja, in da ne dosežemo nikoli cen, ki jih nam izkazujejo ceniki? Kjer pride kmet neposredno v dotiko s človekom, ki žito potrebuje, bo dobil boljšo ceno, a navadno more cena zaostati, ker je z žitom mnogo dela in ker se ga veliko usuši. — Deloma smo pa tudi sami krivi slabih cen: Vse hoče zdaj imeti lepo belo ogrsko moko, domače pa nikdo ne pogleda več: krapi o pustu in pogača o Velikinoči, žemlje pri peku, vse, vse mora biti iz ogrske moke, svojo pšenico pa po svetu okoli ponujamo in tožimo, da se preslabo plačuje!

V mednarodnem prometu cene niso jenjale. Amerikanci niso ponujali nič in prekupei južne Ruske hoteli so boljših cen. Mnogo moke se uvaža v fínsko deželo (Finnland), kjer se je lani žetev popolnoma ponesrečila. Češka dobiva svojo rž iz Poznanjske, v Avstriji se je rž bolje prodajala, kakor pšenica. Navadni oves v ceni pada, le posebno lepo blago ima kup. A kmetje kmalu ne bodo imeli žita več v rokah, da pa prekupei. Amerika bo privedla polagoma veliko turšice in bo cena tega pridelka padla.

Deteljno seme se je v Celovcu minuli četrtek plačevalo po 70.

Vabila.

Katoliško delavsko društvo v Prevaljah priredi v nedeljo dné 8. marca t. l. popoldne v gostilni pri „Štekl-u“ izvanredno zborovanje v proslavo jubileja Leona XIII. Na vsopredu so govori, deklamacije in petje. Slovenci in Slovenke, ki vam gori srce za sv. Očeta, pridite v prav obilnem številu!

Odbor.

Hranilnica in posojilnica za št. Janž in okolico v št. Janžu v Rožni dolini, registrovana zadruga z neomejeno zavezo, bo imela svoj letni občni zbor prvo postno nedeljo, dné 1. marca 1903, ob 3. uri popoldne v gostilni „pri Gašperju“ v Podsinjivasi s sledečim vsopredom: 1. Poročilo delovanja hranilnice in posojilnice v letu 1902, oziroma odobrenje letnega računa. — 2. Poročilo računskih pregledovalcev in posvetovanje o razdelitvi čistega dobička. — 3. Volitev odbora. — 4. Razni nasveti. — K polnoštevilni udeležbi prijazno vabi vse zadržnike

načelnštvo.

Hranilnica in posojilnica v Glinjah bo imela dné 1. sušca t. l. ob 3. uri popoldne svoj letni občni zbor v hiši L. Zablachana na Trati pri Glinjah s sledečim vsopredom: 1. Poročilo delovanja hranilnice in posojilnice v letu 1902, oziroma odobrenje letnega računa. — 2. Poročilo računskih pregledovalcev in posvetovanje o razdelitvi čistega dobička. — 3. Volitev odbora. — 4. Razni nasveti. — K obilni udeležbi vabi najuljudneje vse zadržnike

odbor.

Listnica uredništva.

Radi pomanjkanja prostora smo morali več dopisov in konec poročila o občnem zboru odložiti za prihodnjič.

Loterijske številke od 21. februarja 1903.

Linc 87 89 32 42 70

Trst 84 17 73 52 21

Naznanilo.

S 1. marcem se oddá v najem cerkveno posestvo pri božji poti sv. Križa — obsegajoče prostorno pohištvo, njive, travnike in sadni vrt. — Prosilci naj se obrnejo na župnijski urad v Črnečah pri Spodnjem Dravogradu.

Vsega zdravilstva

dr. Vinko Hudelist

s tem uljudno naznanja, da prične svojo zdravniško prakso v

Velikovu dné 1. marca t. l.

Ordiniral bode za sedaj v „Narodnem domu“ (gostilna Aufmut), I. nadstropje, vsak dan od 10. do 12. ure dopoldne in od 2. do 3. ure popoldne.

Ako si hočete po ceni in dobro

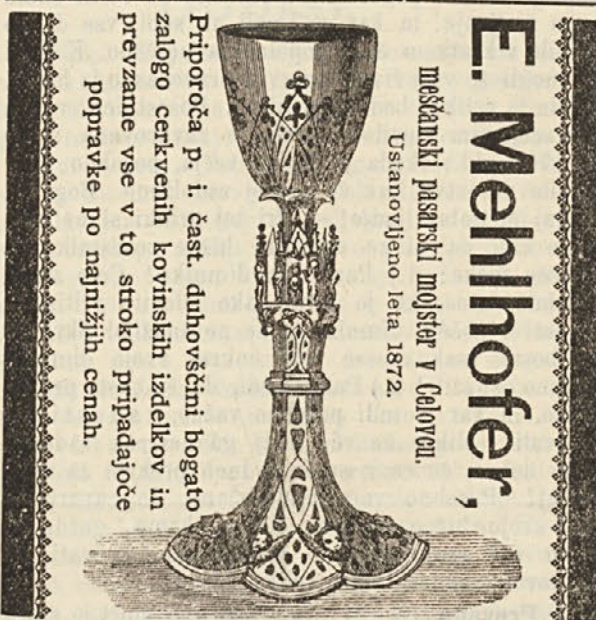
pravo švicarsko uro

kupiti, obrnite se zanesljivo do

H. Suttner-ja, urarja v Kranju,

ker te ure so po celem svetu znane kot najboljše. Zahtevajte najnovejši veliki cenik, ki ima blizo 600 podob, katerega vam pošlje zastoj in poštne prosto.

Izborna zaloga zlatnine in srebrnine.

Priporočá p. i. část. duhovščini bogato zalogo cerkvenih kovinskih izdelkov in prevzame vse v to stroko pripadajoče popravke po najnižjih cenah.

E. Mehinhofer,
mešanski pasarski mojster v Celovcu.
Ustanovljeno leta 1872.

Kovaškega vajenca ali učenca

sprejme takoj **Florijan Rebernik**, kovač na Bistrici pri Pliberku.

Vse stroje za poljedelstvo in vinorejo.

Brizgalnice za sadno drevje

z mešalom za mešanico iz bakra in vapna tako, da se najedenkrat na dve cevi brizga,

brizgalnice (streljke) za sadno drevje z natanko namereno petrolovo mešanico,

svetilnice na acetilen, da se ulové leteči hrošči,

hidravlične stiskalnice za vino,

stiskalnice za vino in ovočje z diferencialnim pritiskom,

stroje za drobljenje stiskanice,

čisto nove mlne za grozdje,

nove priprave proti peronospori in za žveplenje,

sesalke za vino, cevi za vino,

kakor tudi vse druge stroje za poljedelstvo, kot

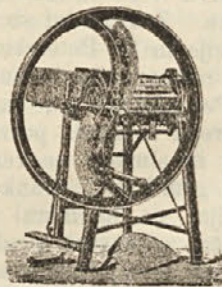
zbiralnike (trierje), mlatilnice, vitale (gepel) i. t. d.

razpošilja kot specialitete po najnižjih tovarniških cenah

IG. HELLER, DUNAJ, II., Praterstrasse 49.

Cenilniki zastoj in franko.

Dopisuje se v vseh jezikih.

Oglas.

Razpošiljatev prístnih domačih vin, in sicer:

belo Vipavsko po 36 K 100 litrov

„ Brisko „ 40 „ 100 „

črno domače „ 36 „ 100 „

„ Refoško „ 44 „ 100 „

pošilja v sodih od 56 litrov naprej proti povzetju

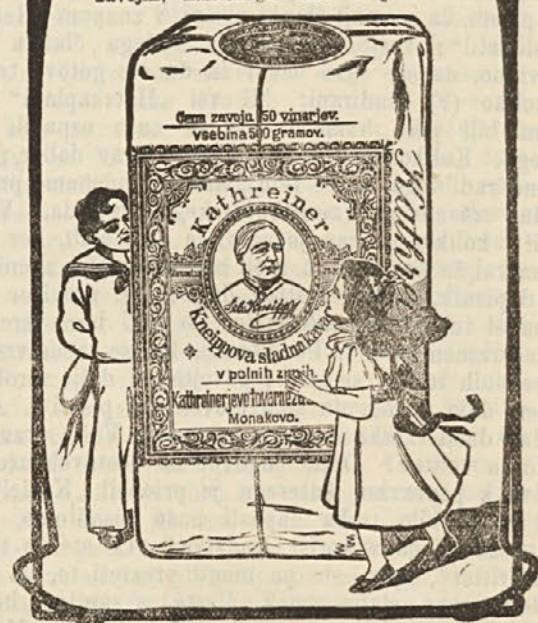
Anton Lasič

Gorica, ulica Rabata št. 16.
(Primorsko.)

Za prístnost vin se jamči.

Vljudna prošnja:

Pri kupovanju ne zahtevajte samo »sladne kave«, ampak izrečno vselej — Kathreinerjevo — Kneippovo sladno kavo in odjemajte jo le v izvornih zavojih, kakršnega kaže ta podoba.

Dve domačiji

se zavoljo bolezni posestnice prodaste skup ali pa posamezno v Kokiji hišna št. 17 in 18 iz proste roke. — Hišna št. 17 ima 3 h 39 ar 35 m poljskega sveta, 27 ar 92 m travnine, 7 ar 73 m pašnine, 2 h 05 ar 25 m gozdne, in 3 are 80 m stavbine. Skup 5 h 84 ar 05 m.

Hišna št. 18 ima 11 h 40 ar 03 m poljskega sveta, 1 h 96 ar 56 m travnine, 7 h 34 ar 54 m gozdne in 13 ar 24 m stojbnine. Skup 20 h 81 ar 37 m. Poslopja se nahajajo v dobrem stanu, lesa in stelje za domačo potrebo je dosti in tudi še za prodajanje. Več pove posestnica **Alojzija Domnig** v Kokiji, pošta Dobrlavas.

Štedilno milo z znamko „jelen“

je izredno dobre kakovosti, je jako izdatno in zajamčeno čisto.

Na prodaj je po vseh boljših prodajalnicah tacega blaga.

Paziti je na gorenjo varstveno znamko.